

Leila Kasra

Nusos entre els dits

Raig verd
editorial

Mala educació

Es diu Anahid Teymoori i, per un temps, voldria ser només Anais. Té els ulls blau fosc del pare, els cabells curts, à *la garçonne*, un cos que porta a confusió. Estirada sobre la catifa, l'auricular del telèfon atrapat entre l'espatlla i la galta dreta, examina la pila de cartes de dies anteriors, encara per obrir. Amb un dit persegueix les paraules alineades sobre el sobre blanc:

Madame Anahid Teymoori

Rue de l'Épée 7

Genève 1201

La veu de la mare li arriba d'un altre món:

—Els nòmades ja no volen ser nòmades. I és culpa de les dones, les molt senyoretes volen viure en cases amb parets dures, com les dones de ciutat. D'aquí uns anys haurem d'anar als museus amb els teus fills,

si un dia en tens, de fills, per veure una escena de les seves vides. Representaran les dones amb nines de cera, assegudes a terra. Una abraçarà un ninot, enganxat al pit d'aspecte carnós i color de neu. Una altra prepararà el pa, i imaginarem com donava volta i volta a la massa tova. I una tercera farà l'ofici de top model guerrera exposant el seu vestuari acolorit, una armilla negra i mirallets, una faldilla voluminosa damunt d'uns pantalons bufats, una escopeta a la mà. Que bonic! Però ja no correran per les planes extenses del nostre país, es concentraran a les megalòpolis fent de minyones per a les petites burgeses que som nosaltres. I jo, per què vaig estudiar? Per a res. Llicenciada en Antropologia per la Lliure, vaig sacrificar la meua vida vivint entre ells perquè poguessin aprendre a llegir i escriure, i et vaig portar a tu allà, quin error, o no, no ho sé. Però una cosa és segura, les universitats d'avui dia no són el que eren abans, no sé les estrangeres, tu ho deus saber millor, oi, Anahid?

—Sí, mare, sí.

El bram del timbre la xucla de l'altre món per tornar-la a posar a la Rue de l'Épée 7 sota un cel carregat de cúmulus a punt de rebentar.

—Mare, espera que truquen a la porta.

El telèfon en una mà, obre la porta amb l'altra. És la treballadora de la Poste, la dona que reparteix els sobres els dilluns, dimecres i divendres als matins, aquest tros de seca. Li ensenya una carta, però abans

ha de firmar a la casella. L'Anais firma sense resistència. La seca se'n va.

—Qui és?

—Una carta certificada, mare. —S'eixuga les gotes que se li van formant sobre el llavi superior.

—Una multa? Ja saps conduir? Bé, ja la llegiràs. Escolta'm. Escolta'm que és important. Tornem a les dones de les tribus kashkai, bakhtiari, shahsavan, i tantes d'altres, i dels seus afanys per viure en una casa amb quatre parets de totxo com les famílies civilitzades amb taules i cadires. Et dic que les dones ens queixem de la nostra situació i provoquem els canvis, i els homes ens segueixen i inflen el pit. Per què deia tot això? Anahid, m'escoltes?

—Sí que t'escolto, mare, t'escolto. —El sobre tancat a la mà.

—De veritat que m'escoltes? M'estic fent gran i necessito una mica d'ajuda. No em refereixo a aquesta ajuda en què segur que estàs pensant. No, una ajuda física. M'entens, oi? Sempre m'he resistit a tenir una d'aquestes «noies» que et fan de tot a casa, des dels lavabos fins a la manicura, perquè sabia que la tractaria com una inferior, jo no seria una excepció. Els occidentals amb els seus drets humans, què es pensen, que han inventat la roda? Tu que vols treballar a les Nacions Unides, doncs ves a veure de prop el cilindre de Cir. Els grecs per aquí, els grecs per allà! Els grecs sempre han estat un poble molt més proper al nostre que els ostrogots, visigots, germànics i altres

nòrdics! No, no vull enfadar-me, el que necessito és ajuda, perquè em faig gran, i en vaig demanar a una de les meves amigues, la Mitra, saps qui és la Mitra?

—No, crec que no. —Es mira el sobre entre els dits tensos.

—No? Vaja, com que no? Sí, segur que ho saps; doncs la Mitra em va proposar una dona que va venir ahir a la tarda perquè li fes una prova. Em va explicar, la dona, amb uns ulls verd-groc de rapaç, sempre tenen aquesta mirada, oi? No, millor que no te'n recordis. Em va dir que necessitava aquesta feina perquè s'havien venut totes les seves pertinences: les catifes que ella mateixa havia teixit, el ramat de xais i cabres, la tenda, els cavalls i l'escopeta. Les dones de ciutat tenen prohibit muntar en bicicleta, imagina't si poden muntar un cavall amb una escopeta a la mà i els cabells a l'aire. Quin riure! S'ha venut la llibertat, no, més ben dit la dignitat, perquè jo l'esbronqui per com s'han de netejar els cristalls de Bohèmia. Quina imbècil de dona! Anahid, Anahid, digue'm alguna cosa, que t'has quedat muda?

—Potser els universitaris, els experts antropòlegs, els professors, l'elit, els suposats intel·lectuals, vaja, van provocar el seu exili, Daria. Escolta, t'haig de deixar.

—Ets una idealista i de passada vols ferir-me. Penses, tu i els altres que pensen com tu, que la situació actual del país va ser culpa nostra. Ja ho sé. A veure si ho feu millor tu i la teva generació. Però tu

has marxat, oi? Has trobat una feina? No, segurament no, perquè no me n'has dit res. Et trucaré demà passat.

—N'he demanat a molts llocs, ja t'informaré. Adeu, mare. —Sense esperar la resposta penja, amb un gust culpable i la ment, lluny, sobre les vastes planes d'allà.

L'Anais obre el sobre, i llegeix.

L'expulsen del país.